

Sonia: 'De winter die niet mocht zijn.' Uitgeverij de Gouden Kroon, Voorschoten 2004 ISBN 9075343302 Dementie/Alzheimer/PO/2)

Korte beschrijving: Beschrijving van Sonia, boek van 351 pagina's, over de weg die haar vader ging nadat bij hem de ziekte van Alzheimer was geconstateerd. Omdat ze namens haar vader de boodschap van zijn laatste levensfase naar buiten wil brengen, begint ze op 30 september 2002 met het schrijven van een dagboek. De laatste pagina wordt geschreven op 2 april 2004. Met behulp van dagboekantekeningen de laatste levensjaren van haar vader die Alzheimer krijgt. Hij had voor het geval dat hij de ziekte zou krijgen een wilsverklaring liggen waarin hij om euthanasie vraagt, wilde dat in 2002 ook, maar kreeg het niet. Gerrit gaat naar een dagcentrum waar hij gepest wordt omdat hij kwijlt. Hij krijgt het er toch naar zijn zin, maar wordt vervolgens tegendraads en agressief, wil bijvoorbeeld niet aan gezamenlijke activiteiten meedoen waar hij aan mee moet doen. Hij moet worden opgenomen in een verpleeghuis waarvan wij een uitgebreide beschrijving krijgen.

Over de schrijfster:

Mystica Sonia Bos (1946-2009) was o.a. magnetiseur, paranormaal genezeres en aquariusmystica en schreef daar ook meerdere boeken over. Haar gedachtegoed, de leringen en publicaties zijn die bij Stichting Sofia zijn ondergebracht. Zie ook:

<http://www.soniabos.nl/site/pages/nederlands/homepage.php> en

<http://soniabos.com/site/pages/nederlands/verborgen/meer-over-sonia-bos.php>

Wat viel op:

Hoeveel pijn en verdriet het aftakelingsproces ook bij de familie teweeg brengt, omdat gedane beloften niet kunnen worden waargemaakt. Hoe vervelend het dan ook is is, als op een afdeling zorg tekort schiet.

Citaten:

Pag.27: 'Het is ongelooflijk, maar waar. Mijn vader wordt gepest! Tweëntachtig jaar oud, dement, bijna blind en slechthorend. Gepest door een aantal oude vrouwen van tussen de vijfentachtig en eenennegentig jaar, op het dagverblijf waar hij een paar dagen in de week opgevangen wordt. En waarom? Hij kwijlt; ze vinden hem vies.

Mijn vader vies, deze zo uiterst verzorgde man?'

Pag.31: 'Tact is nooit de sterkste zijde van mijn moeder geweest, daar is ze te eerlijk voor. Zij gaat altijd voor de waarheid...'

Pag.40: 'Pa, wat voelde ik me een verrader! Ik verraadde jou, die absoluut niet naar het verpleeghuis wilde. Wat voelde dit verraad zwaar. Maar als ik het niet zou doen, dan deed ik mama tekort. De situatie is nu echt nijpend geworden. Heus, pap, we hebben echt te lang gewacht.'

Pag.118: 'Eigenlijk is mijn moeder niet te genieten, ze is gewoon onaardig. Tegen mijn vader, tegen de bewoners van het verpleeghuis, ze is echt moeillijk. (...) Zondag, bij haar thuis, hebben Anja, Aat en ik ineens een goed gesprek met haar, dat heel verhelderend is. "Mam, waarom doe je toch zo naar, waarom verzet je je toch zo tegen het verpleeghuis? (...) Ik ben boos op mijzelf. Boos, want ik had gezworen dit volledig af te maken. Ik had beloofd dat hij nooit opgenomen zou worden. (...) ik kan dit niet verwerken. Ik wil het verpleeghuis niet. Ik verzet me ertegen. Ik wil het gewoon niet zien, niet meemaken. Ik wil het niet!'

Pag.178: 'Dat er iets mis is op de afdeling, wordt geleidelijk aan duidelijk. Het blijkt niet alleen uit gedrag van mijn vader, maar toen mijn moeder enige tijd geleden op een middag mijn vader eten kwam geven, werd ze door de teamleidster weggestuurd. "Hier wordt geen eten meer gegeven: van nu af aan eet elke bewoner zelf!"

"Maar zuster, u weet toch dat mijn man niet meer zelf een warme maaltijd kan eten." "Niets mee te maken, mevrouw. Als u zich hieraan niet houdt, dan kunt u met uw man en zijn eten in de gang gaan zitten."

Pag.258: 'Ik zoek de zuster en ja, ze is het met me eens. "Dit hoort niet, maar ze heeft echt even geen tijd. Ze staat er alleen voor op Noord en Zuid. Hij moet maar even blijven hangen." "Maar hij hangt al de hele dag, potverdorie, het is nu vier uur!" "Ja, ik kan er niets aan doen."

Pag.300: 'Waar we nu doorheen gaan, zou het beste met het woord vertwijfeling omschreven kunnen worden.

Recensie/Extra:

<http://www.ocmw.antwerpen.be/dementiecafe/biblio/sonja.html> :

Aanvankelijk was ik zeer sterk door het boek gegrepen; mede door de openhartigheid waarmee Sonia het dementeringsproces beschrijft. Naarmate de lectuur vorderde werd ze minder boeiend door de langdradigheid. De beschrijving van het dementeringsproces gaat op den duur verloren door de uitweidingen over het eigen proces en de reacties van alle betrokkenen. Als men van dit boek er drie van zou maken, dan heeft men een schitterende trilogie over wat dementerenden en hun familieleden doormaken.

M.A.M. Bomhof, neuroloog-psychiater: '(...) Toen hij echter de ziekte van Alzheimer kreeg, kon er wettelijk niet aan zijn wens voldaan worden en ontstond voor hem 'de winter die niet mocht zijn'. (...) In de vorm van dagboeknotities noteert zij als observerend participant de aftakeling, eerst thuis en vervolgens in het verpleeghuis. Met warmte geschreven; mensen met soortgelijke ervaringen zullen er veel in herkennen. (...)'